

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

24 У 11128/17

07.06.2019. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Гордане Богдановић и Јелице Пајовић, чланова већа, са судским саветником Иваном Гулан Радосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца **Милана Думановића из Београда**, [REDACTED] против **Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије**, **Већа у Новом Саду**, ради поништаја решења број: 116-16/17 од 24.05.2017. године, у предмету дисциплинске мере, у нејавној седници већа, одржаној дана 07.06.2019. године донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Већа у Новом Саду, број: 116-16/17 од 24.05.2017. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу I диспозитива, делимично се усвајају приговори запосленог полицијског службеника ПУ у Панчеву, Милана Думановића, изјављени на решење дисциплинског старешине ПУ у Панчеву број 116-16/17 од 05.04.2017. године. Ставом II диспозитива оспореног решења делимично се поништава првостепено решење број 116-16/17 од 05.04.2017. године у делу диспозитива и образложења решења, због непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, тако да гласи: запослени полицијски службеник Милан Думановић, од оца [REDACTED] године у [REDACTED] са пребивалиштем у [REDACTED] у МУП РС од 2009. године, на радном месту

вођа сектора 1 категорије у ПИ Панчево у Полицијској управи у Панчеву, до сада једанпут дисциплински кажњаван, одговоран је што је 11.10.2016. године неовлашћено саопштио и учинио доступним податке који представљају тајни податак, тако што је новинару ТВ станице "Ал ҆азира Балканс", приликом снимања прилога, који је истог дана емитован на овој ТВ станици, неовлашћено саопштио тајне податке о ангажовању полицијских службеника МУП-а Републике Србије 11.07.2015. године на службеном задатку у меморијалном центру Сребреница – Поточари, који се налазе на подручју Сребренице, ентитет Републике Српске, државе Републике Босна и Херцеговина, чиме је извршио тешку повреду службене дужности из члана 207. став 1. тачка 10. Закона о полицији (одавање података које носе ознаку тајности), па му се на основу члана 209. став 1. тачка 5. Закона о полицији за ову тешку повреду службене дужности изриче дисциплинска мера престанак радног односа. Ставом III диспозитива оспореног решења тужилац се ослобађа дисциплинске одговорности за тешку повреду службене дужности из члана 207. став 1. тачка 19. Закона о полицији, јер се у радњи запосленог нису стекла обележја ове дисциплинске повреде. Ставом IV диспозитива је одређено да се у осталом делу приговор тужиоца одбија као неоснован и потврђује првостепено решење дисциплинског старешине, а ставом V диспозитива оспореног решења је одређено да трошкови поступка падају на терет запосленог. Ожалбеним решењем тужилац је оглашен одговорним што је дана 11.10.2016. године приликом снимања прилога који је емитован на ТВ станици "Ал ҆азира Балканс" новинарима неовлашћено саопштио податке о ангажовању полицијских службеника МУП-а Републике Србије дана 11.07.2015. године на службеном задатку у меморијалном центру Сребреница- Поточари, који се налази на подручју Сребренице- ентитета у оквиру Републике Српске, Државе Републике Босне и Херцеговине, чиме је учинио тешке повреде службене дужности из члана 207. став 1. тачка 7. и 19. Закона о полицији- понашање које штети угледу Министарства; и самоиницијативно иступање полицијских службеника и осталих запослених у јавности и средствима јавног информисања у вези са радом, које је изазвало или би могло да изазове штетне последице по углед министарства, па му се у складу са чланом 216. Закона о полицији, на основу члана 209. став 1. тачка 5. Закона о полицији изриче дисциплинска мера престанак радног односа.

У тужби поднетој Управном суду дана 20.07.2017. године тужилац побија законитост оспореног решења због незаконитог рада већа дисциплинске комисије, неправилне примене прописа, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа. Истиче да је првостепени орган одбио предлог тужиоца за извођење доказа саслушањем Еде Челебића, новинара и уредника ТВ "Ал ҆азира Балканс", који је могао да пружи информацију о разлозима, начину, датуму снимања и емитовања прилога. Даље наводи да је, уместо утврђивања одлучних чињеница везаних за снимак и емитовање спорног прилога, тужени орган одлучио да самостално и произвољно, без утврђених чињеница или саслушања сведока наведе неистинит податак да је истог дана најпре начињен снимак, који је затим истог дана емитован у јавности. Наводи да је неспорно да је прилог емитован 11.10.2016. године, али су нетачни наводи да је снимак настао тог дана, јер је снимак настало 17.09.2016. године у просторијама ТВ станице "Ал ҆азира Балканс", што је могао да потврди и предложени сведок. Указује да је тужени, сагласно члану 232. став 1. Закона о општем управном поступку, самостално прибавио нове материјалне доказе који се односе на наредбу о акцији у Сребреници коју је потписао Срђан Пасквали, тадашњи ВД директор УКП,

како је наведено у образложењу оспореног решења, а које наредба је под ознаком тајности- строго пов., а браниоца тужиоца о томе није обавестио и укључио како би о њима могао да расправља. Наглашава да чланови дисциплинског већа немају издаат важећи сертификат за приступ тајним подацима, па сматра да је незаконито прибављен документ на основу кога је заснована мишљење о кривици тужиоца, чиме је повређен члан 37. и 38. Закона о тајности података. Напомиње да је Срђан Пасквали био тадашњи начелник Управе криминалистичке полиције, а не ВД директор УКП, јер је УКП увек имао за руководиоца начелника, а Дирекција полиције директора, што говори у прилог нетачно утврђеног чињеничног стања од стране туженог органа. Наглашава да Срђан Пасквали у то време није поседовао сертификат за приступ тајним подацима, па самим тим није ни могао да прогласи документ тајним. Додаје да пресудни документ, који је тужени уврстио као доказ, није донет у складу са Законом о тајности података и не може произвољно носити ознаку тајности “строго поверљиво”, па је тужени погрешно оценио доказе. Истиче да никада није приступио спорном документу, нити је тужени доказао да је тужилац имао приступ тајним подацима, па самим тим није могао ни да повреди члан 207. став 1. тачка 10. Закона о полицији. Посебно наглашава да није користио тајни податак, нити је упознат са његовим садржајем, а јавно је говорио о проблемима који су се односили на незаконит рад полицијских службеника у иностранству, а за наводни документ који је тајан сазнао је тек 31.12.2016. године када је приведен због одавања “службене тајне”. Истичући да је тужени повредио правила поступка, јер о битним чињеницама и доказима које је самостално набавио није обавестио браниоце тужиоца и омогућио им да о доказима расправљају, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, или да у смислу члана 43. став 1. својом пресудом реши управну ствар и стави ван снаге решење Дисциплинске комисије од 24.05.2017. године.

Дана 04.08.2017. године тужилац је, преко пуномоћника, доставио суду тужбу, у којој наводи да је оспорено решење незаконито због погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања. Сматра да је оспореним решењем правилно поништено првостепено решење тако што је тужилац ослобођен одговорности за тешку повреду службене дужности из члана 207. став 1. тачка 19. Закона о полицији, али је непотпуно утврђено чињенично стање у вези тајности података, па је промакла чињеница да директор УКП не може издавати наређења о акцијама у иностранству јер нема таква овлашћења, због чега је издато наређење ван компетенција лица које га је издало и ставило ознаку тајности на исто. Истиче да је у току поступка указивано на кршење Закона о потврђивању споразума о полицијској сарадњи између Србије и БиХ, што тужени није ни споменуо у оспореном решењу. Уз тужбу прилаже нов доказ, који му није био доступан раније, а то је допис Дирекције за координацију полицијских тијела БиХ, Министарства сигурности од 25.07.2017. године, из кога се види да тужилац није био пријављен за “акцију у Сребреници”, а што доказује да је у питању била незаконита акција и наређење и да су сви други акти донети на основу овог незаконитог наређења незаконити. По мишљењу тужиоца, дисциплински поступак је морао да се прекине до решавања претходног питања – постојања кривичног дела, због постојања потпуне подударности између дела које се ставља на терет тужиоцу у предмету К 44/17 пред Вишим судом у Београду и дела због којег је дисциплински гоњен, а које дело у ствари представља кривично дело. Предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање, а туженог обавеже да тужиоца врати на посао у року од 8 дана од дана

пријема пресуде, као и на накнаду трошкова поступка колико буду изнели, по важећој АТ и ТТ.

Тужени орган у одговору на тужбе истиче да је оспорено решење у свему правилно и донето сходно члану 232. став 1. Закона о општем управном поступку, да је тужени у циљу употребљавања чињеничног стања само допунио поступак прибављањем писмене наредбе о акцији у Сребреници са ознаком тајности, а који акт је био један од кључних доказа којим је утврђена једна од одлучних чињеница да је тужилац одао податке који носе степен тајности. Сматра, да по природи ствари, Дисциплинска комисија МУП-а РС, као другостепени орган, има овлашћења да у склопу вођења дисциплинског поступка прибавља и користи све доказе, па и оне документе који имају степен тајности, користећи их искључиво за сврхе појединачног вођења дисциплинског поступка. У одговору понавља наводе из образложења оспореног решења и предлаже да суд тужбе одбије као неосноване.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), с обзиром да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према наводима из образложења оспореног решења, у првостепеном дисциплинском поступку повређене су одредбе чланова 10. и 11. Закона о општем управном поступку, због чега је тужени допунио поступак и отклонио наведене недостатке и сходно члану 232. став 1. и 233. став 1. Закона о општем управном поступку одлучио да у том делу поништи првостепено решење и сам реши управну ствар. По налажењу туженог, у првостепеном дисциплинском поступку су изведени сви потребни докази, изузев наредбе о акцији у Сребреници под ознаком тајности- строго пов. 03/4 број: 3634/15-6 од 10.07.2015. године, коју је потписао Срђан Пасквали, тадашњи ВД директор УКП. Ради употребљавања чињеничног стања тужени је прибавио тај доказ, па је на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа посебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка закључио да је тужилац извршио тешку повреду службене дужности из члана 207. став 1. тачка 7. и тачка 10. Закона о полицији, а да је првостепени орган погрешно оценио изведене доказе када је туженог огласио одговорним за тешку повреду службене дужности из члана 207. став 1. тачка 19. истог закона. По оцени туженог, приликом изрицања дисциплинске мере првостепени орган се придржавао одредби члана 216. Закона о полицији и члана 7. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова, па је имајући у виду све отежавајуће и олакшавајуће околности закључио да је тужиоцу правилно изречена дисциплинска мера престанак радног односа. Са тих разлога, тужени је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 205. Закона о полицији ("Службени гласник РС", бр. 6/16) је прописано да се на питања вођења дисциплинског поступка која нису уређена овим законом и прописима донетим на основу овог закона примењују одредбе прописа којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 9. Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Сл.гласник РС", број 30/10) прописано је да се пре доношења решења странци мора омогућити да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења. (став 1.) Решење се може донети без претходног саслушања странке само у случајевима у којима је то законом допуштено (став 2.).

Одредбом члана 133. Закона о управном поступку прописано је да странка има право да учествује у испитном поступку и, ради остварења циља поступка, да даје потребне податке и брани своја права и законом заштићене интересе (став 1.) Странка има право да износи чињенице које могу бити од утицаја за решење управне ствари, да предлаже доказе ради утврђивања тих чињеница и да побија тачност навода који се не слажу с њеним наводима, да све до доношења решења допуњује и објашњава своје наводе, а ако то чини после одржане усмене расправе, дужна је да оправда због чега то није учинила на расправи (став 2.). Службено лице које води поступак дужно је да пружи могућност странци: да се изјасни о свим околностима и чињеницама које су изнете у испитном поступку и о предлозима и понуђеним доказима, да учествује у извођењу доказа и да поставља питања другим странкама, сведоцима и вештацима преко службеног лица које води поступак, а с његовом дозволом и непосредно, као и да се упозна с резултатом извођења доказа и да се о томе изјасни. Орган неће донети решење пре него што странци пружи могућност да се изјасни о чињеницама и околностима на којима треба да се заснива решење, а о којима странци није била дата могућност да се изјасни.(став 3.)

Имајући у виду наведено чињенично и правно стање ствари, по оцени Управног суда, основано се тужбом указује на битну повреду правила поступка, с обзиром да се из списка предмета туженог види да тужиоцу није било омогућено учешће у поступку пред туженим органом, што је у супротности са члановима 9. и 133. Закона о општем управном поступку. Из оспореног решења се види да је исто донето на основу члана 232. став 1. и 233. став 1. Закона о општем управном поступку и да је тужени ради употребљавања чињеничног стања прибавио нов доказ, који је ценио као одлучну чињеницу приликом одлучивања о одговорности и изрицању дисциплинске мере тужиоцу. Према правном схватању Управног суда, другостепени орган је дужан да странци пружи могућност да учествује у поступку у случају кад је одлучио да сам употпуни поступак и утврди изнете чињенице. Будући да се из образложења оспореног решења види да тужиоцу и његовим браниоцима није било омогућено учешће пред туженим органом, суд налази да се основано наводима тужбе указује на незаконитост спроведеног поступка пред туженим органом.

Одлучујући о предлогу тужбе да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, и да је економичније и целосходније да учињене повреде правила управног поступка надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона. У извршењу пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење

придржавајући се примедби и правног схватања суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69.став 2. Закона о управним споровима.

Суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и на основу члана 67. Закона о управним споровима одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, с обзиром да тужилац није определио врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, у смислу члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...87/18), на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 07.06.2019. године, 24 У 11128/17

Записничар
Ивана Гулан Радосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Весна Лазаревић, с.р.

HM